

XXIX МІЖНАРОДНИЙ СЛАВІСТИЧНИЙ КОЛОКВІУМ (Львів, 20–21 травня 2021 р.)

Двадцять дев'ятий Міжнародний славістичний колоквум, як і попередній, відбувся в умовах коронавірусних обмежень. Учасники працювали у режимі відеоконференції на платформі ZOOM. Попри дистанційний формат, перебіг зустрічі істотно не змінився. Уже традиційно її відкрила голова оргкомітету колоквіуму **Алла Татаренко**. Вітальні слова виголосили представники Львівського національного університету імені Івана Франка – проректор з науково-педагогічної роботи та соціальних питань і розвитку **Володимир Качмар**, декан історичного факультету **Степан Качараба** та декан філологічного факультету **Святослав Пилипчук**, а також **Албена Стаменова** – доцент кафедри слов'янського мовознавства Софійського університету імені Климента Охридського – установи, яка стала співорганізатором цього річного славістичного форуму.

Пленарне засідання розпочалося з фундаментальної доповіді завідувачки кафедри давньої історії України та архівознавства ЛНУ **Ольги Щодри** “Слов'яни і Русь: від ранніх держав до становлення середньовічних імперій”, в якій було висловлено чимало нових оригінальних інтерпретацій проблем ранньосередньовічної історії слов'ян й утворення Руської держави. Виступ викликав чималий інтерес, а відтак, і жваве обговорення. Не меншу увагу привернуло дослідження стану перекладу української літератури болгарською мовою у період від 2012 до 2021 року, яке презентувала старша викладачка кафедри слов'янського мовознавства Софійського університету імені Климента Охридського **Райна Камберова**. Знана болгарська україністка представила широку панораму перекладів, здійснених україністами Болгарії в останнє десятиліття, переконливо продемонструвавши вагомий внесок софійської україністики у зміцнення культурних зв'язків між нашими країнами. Помітне місце у цій панoramі посідають переклади творів сучасної української літератури, які наближають світ сьогоденної України до болгарського читача, сприяють розумінню української дійсності та її проблем. Варто зазначити, що Райна Камберова є однією з провідних перекладачок і промоу-терок українського красного письменства, тому її доповідь стала цінним свідченням активної участі доповідачки у культурному процесі, яка бачить зсередини його тенденції та рушійні сили.

Після пленарного засідання відбулася презентація нових видань львівських славістів. **Остап Сливинський** ознайомив присутніх зі своїми перекладами українською мовою творів польської письменниці Ольги Токарчук.

Алла Татаренко розповіла про найновіші переклади художньої літератури колег з кафедри слов'янської філології імені професора Іларіона Свенціцького ЛНУ: Лідії Ходи (Сімона Чехова “Бджоляр Йошко”), Мар'яни Климець (Яна Бауер “Круторіжка у страшному лісі”), А. Татаренко (Горан Петрович “Крамниця з легкої руки”, Ален Бешич “Хроніка дрібниць”, Олександр Бойчен “50 відсотків рації”).

Далі робота колоквіуму продовжилась у чотирьох секціях: мовознавства, літературознавства, історії, історії та культури.

У рамках мовознавчої секції відбулося три засідання. На першому головували **Ірина Нечитайло** (Київ) і **Зоряна Купчинська** (Львів). У ньому взяло участь восьмеро славистів з України, Польщі та Болгарії.

Турецька рукописна пам'ятка 1681 р. – Дефтер муфассал – стала предметом дослідження **Зоряни Купчинської** (Львів). Вона відзначається тим, що містить не лише географічні назви, а й антропоніми, гідроніми та мікротопоніми, а отже, є неоціненним джерелом онімного фактажу з території Поділля XVII ст. Щоденник Франсуа Далерака “Les anecdotes de Pologne ou mémoires secrets du regne de Jean Sobieski III du nom” під кутом зору транспозиції польських імен французькою мовою дослідив **Рафал Зарембський** (Лодзь). Походження та діапазон вживання лексем *niewstyd*, *niewstydnik*, *niewstydnica* і *niewstydliviec* у польській й інших слов'янських мовах розглянула **Ірена Ярош** (Лодзь). Одному з фрагментів прамовної лексики – праслов'янським діалектизмам, тобто зосередженим в архаїчних зонах слов'янського світу словам зі збереженими з часів прамови фонетичними, морфологічними й семантичними рисами, присвятила свою доповідь **Ірина Нечитайло** (Київ). Внесок Йозефа Юнгмана у формування й утвердження чеської літературної мови окреслила **Емілія Македонська** (Софія). За висновком доповідачки, вчений не тільки збагатив чеський словниковий запас, а й доклався до перетворення чеської мови у повноцінний інструмент репрезентації досягнень тогочасної науки та європейської літератури. **Людмила Устюгова** (Ужгород) проаналізувала різночитання у використанні лексем з повноголосними/неповноголосними поєднаннями у списках “Повісті временних літ”, на основі чого виділила особливості східнослов'янської книжної мови. **Юрій Осінчук** (Львів) охарактеризував лексичні особливості Буцацького Євангелія (XII–XIII ст.) та зробив спробу довести належність цієї пам'ятки до так званої другої редакції слов'янського апракоса. Про вираження концепції “спільної” слов'янської мови у Прогласі до святого Євангелія розповіла **Олена Шимко** (Ужгород).

Другим засіданням цієї ж секції керували **Албена Стаменова** (Софія) та **Христина Ніколайчук** (Львів). У ній працювало восьмеро славистів з України та Болгарії. Розвиток антропонімної системи болгар села Заря (Камчик) в Південній Україні в широкій історичній перспективі – упродовж XIX–XX ст. – простежила **Світлана Георгієва** (Одеса). Варіативність написання імені *Володимирь* / *Владимирь* / *Володимерь* / *Владимерь* київського князя Володимира Святославича в давньоруських писемних джерелах розкрила **Албена Стаменова** (Софія). Дослідниця висунула гіпотезу, що в російській мові поступове витіснення повноголосної форми в XV–XVI ст. і закріплення неповноголосного написання цього імені в XVII ст. літературної норми було зумовлено ідеологічними причинами, пов'язаними з необхідністю сакралізації влади московських правителів. **Павліна Мартинова-Іванова** (Софія) розглянула питання функціонування активних дієприкметників теперішнього часу в сучасній українській та болгарській мовах. **Олеся Сливинська** (Львів) проаналізувала специфіку значення іменника *władza*, представлену в словниках польської мови у вигляді дефініції, й наведених прикладів лексико-семантичної сполучуваності. **Юлія Стефанишин** (Львів) розповіла про один з альтернативних методів вивчення фразеології польської мови, а саме про можливість використання з цією метою сучасних текстів художньої прози, у яких стійкі словосполучення вжито з порушенням кодифікованої фразеологічної норми. **Наталія Хороз** (Львів) й **Ольга Сорока** (Львів) представили ідеографічний аналіз

фразеологізмів української, болгарської та російської мов, які позначають явища та поняття, співвідносні з темою COVID-19. За час пандемії дослідниці виявили широку палітру фразеологічних найменувань понять, явищ, ситуацій тощо, безпосередньо чи опосередковано пов'язаних із хворобою COVID-19 як в Україні, так і за кордоном. Про використання адресативних зворотів та прономінальних форм звертань у спілкуванні польською мовою викладачів зі студентами (чи учнями мовних курсів) в Україні, тобто в діалогах, де очікуваним є взаємний контакт на "Ви", йшлося в доповіді **Алли Кравчук** (Львів) та **Ірини Бундзи** (Львів). Підручники з польської мови, які слугують основним та допоміжним матеріалом у навчанні польської мови (рівень B1–B2) львівських полоністів на заняттях лексико-комунікативного циклу, проаналізували **Леся Король** (Львів) та **Христина Ніколайчук** (Львів).

Третє засідання мовознавців відбулося під керівництвом **Албени Стаменової** та **Ольги Сороки**. На ньому виступило троє дослідників. **Сімона Хатебова** (Брно) поділилась своїми спостереженнями над стилем висловлювання та комунікаційними звичками двох поколінь чеських жінок-учасниць дискусій на двох веб-сайтах – для матерів та жінок похилого віку. **Коста Славов** (Бургас) висвітлив проблему вживання турцизмів у сучасних болгарських медіа. **Маріянна Парзаулова** (Бургас) на прикладі матеріалів з болгарських ЗМІ показала, як за допомогою різних мовних засобів рекламні повідомлення не тільки привертають увагу та інформують людей, а й впливають на них, маніпулюють ними, перетворюючи їх на майбутніх покупців різноманітних товарів та користувачів послуг.

Літературознавча секція провела чотири засідання, на яких виступили славісти з Болгарії, Італії, Німеччини, Сербії, Польщі, Угорщини, Словаччини та славістичних центрів України (Київ, Львів, Луцьк).

На першому і четвертому засіданнях, на яких головували **Весна Цідилко**, **Персида Лазаревич** та **Алла Татаренко**, всі доповіді під різними кутами зору висвітлювали актуальні питання вивчення сербської літератури. Італійська дослідниця **Персида Лазаревич** (Пескара) у своїй доповіді проаналізувала погляди на забобони сербського письменника і науковця Атанасія Стойковича (1773–1832), представлені у його праці "Фізика". Результати досліджень ученого та зібраний ним матеріал славістка розглядає як важливе джерело вивчення звичаїв та обрядів сербів та інших слов'янських народів. Дві наступні доповіді були присвячені творчості класика сербської літератури ХХ ст. Мілоша Црнянського. **Светлана Шеатович** (Белград) розкрила маловивчені сторінки творчої біографії письменника. У рефераті "Нова рецепція Мілоша Црнянського – праві ідеї та літературна творчість 30-х років ХХ ст." вона розглянула взаємодію літературних та політичних поглядів літератора, зупинилася на підґрунті його поглядів на суспільство і запропонувала їх інтерпретацію. **Алла Татаренко** (Львів) обрала темою свого дослідження поетикальні функції віддзеркалення у ранній прозі Мілоша Црнянського. Дзеркало є своєрідною емблемою поетикальних принципів автора ліричного роману "Щоденник про Чарноєвича", а поетика віддзеркалення дає змогу побачити під інакшим, новим кутом зору не лише перший роман літератора, а й інші його прозові твори 20-х років ХХ ст., передовсім літературні есе.

Сладжана Ілич (Белград) у своїй доповіді з'ясувала внесок української славістики Алли Татаренко у сербське літературознавство, зокрема у вивчення творчості Мілоша Црнянського, представників сербського постмодернізму Мілорада Павича, Сави

Дам'янова, Горана Петровича, а також у рецепцію їхньої творчості за кордоном. **Єлена Младенович** (Ніш) представила своє дослідження “Поема в сучасній сербській поезії: *Ave Maria!*, *Úristen* і *Словенія* Драгана Бошковича”. Її дослідницька увага була зосереджена на поезії сучасного сербського літератора і науковця, в творчості якого переплітаються традиції релігійної поезії і мотиви рок-музики, сакральний пафос і драма повсякдення. **Зоряна Гук** (Львів) у рефераті “Образ архітектора та масонські символи у творах Мілорада Павича” простежила використання символів вільних мулярів у прозі сербського постмодерніста. За її висновком, саме під впливом масонських ідей письменник звертається до мотиву будівництва і робить образ архітектора одним із центральних.

Німецька славістка **Весна Цідилко** (Берлін) презентувала своє дослідження творчості видатного сербського поета Васко Попи в контексті європейської літературної традиції, з якою він тісно пов'язаний. Основна увага була зосереджена на елементах авангардистської поезії у творчій спадщині митця і на актуалізації ним класичної спадщини європейської поезії. **Йована Копаня** (Новий Сад) обрала для вивчення оповідання Борислава Пекича “Мегалос Масторас” та його твір”, який розглянула як оповідь про пошесть та шедевр. Перше оповідання збірки “Новий Єрусалим” вона розглядає під кутом зору філософських проблем, які визначають напрям творчих пошуків визначного сербського прозаїка. **Наталія Білик** (Київ) у доповіді “Інтермедіальні імпровізації в романі М. Продановича «Червона хустка з чистого шовку»” представила аналіз сучасного літературного тексту, позначеного інтермедіальними характеристиками. Розкриття особливостей поезики відомого сербського письменника дало підстави для висновку щодо дискурсу різних мистецтв у новітньому сербському романі.

Марина Гоголя (Київ) запропонувала увазі учасників колоквиуму компаративну тему – “Центральноевропейський літературний космополітизм: «Енциклопедія мертвих» Данила Кіша та «Музей безумовної капітуляції» Дубравки Угрешич”. Визначивши літературний космополітизм як одну з рис центральноевропейської творчої інтелігенції, дослідниця окреслила ознаки цього явища на прикладі творів письменників-емігрантів, вказала на спільні мотиви у творчості Д. Кіша та Д. Угрешич, а також відзначила вплив поезики автора “Енциклопедії мертвих” на творчість хорватської письменниці.

Іна Хрїстова (Софія) виступила з доповіддю “Інтерпретативні та методологічні підходи до вивчення болгарсько-сербських літературних відносин (друга половина ХХ ст.)”, в якій визначала основні характеристики та функції болгарсько-сербських літературних взаємин у контексті основних методологічних проблем компаративного вивчення слов'янських літератур. У центрі уваги дослідниці – співвідношення універсального та специфічного, типологічна диференціація та європейський контекст, а також проблеми наднаціональних/регіональних літературних спільнот.

У засіданнях літературознавчої секції взяли участь студенти-сербісти кафедри слов'янської філології імені професора Іларіона Свенціцького ЛНУ. **Соломія Панчишин** виступила з доповіддю “Особливості фантастики Зорана Живковича (на матеріалі романів «Бібліотека» та «Дарунки часу»)", в якій означила основні характеристики поезики найвідомішого представника сербської літературної фантастики нашого часу. **Роман Борис** темою реферату обрав фікцію й реальність у романі Горана Петровича “Крамничка «З легкої руки»”, в якому особливу увагу приділив читанню як процесу переходу до літературної реальності, що у творі видатного сербського постмодерніста відбувається на тлі важливих історичних подій.

Другим засіданням літературознавчої секції керували **Беата Обсулевіч-Невінська** й **Остап Сливинський**. У ньому взяли участь дослідники польської, словацької та словенської літератур. **Гергелі Баконий** (Будапешт) у своїй доповіді “Літературні жанри як родини” охарактеризував процеси формування трансформації жанрової структури у словенській літературі. **Йоанна Хлоста-Зелонка** (Ольштин) ретельно проаналізувала листи графині Ядвіги Дунін-Карвицької, надіслані з казахстанського заслання у 1940–1943 рр. до своєї подруги Ядвіги Могільницької в Стадник (с. Оженин, Острозька пошта, Волинь). Дослідниця виділила основну ознаку цієї кореспонденції – автобіографічність з терапевтичними функціями. **Сільвія Лаукова** (Нітра) і **Петра Кайзерова** (Нітра) панорамно представили мотивні, тематичні і жанрові трансформації кирило-мефодіївської традиції у творах словацьких авторів, які жили і творили в різні історичні періоди. Об'єктом уваги **Ірени Дімової** (Бургас) стала дебютна збірка віршів “Весільна подорож” (1961 р.) словацького поета Яна Стахо. На її прикладі дослідниця показала, як дитяча/“природна” пам'ять співвідноситься з наївним, необтяженим первинним сприйняттям світу з метою осягнення його. Загальну картину присутності слов'янських літератур, у тому числі перекладів, наукової і критичної рецепції, у спеціалізованих слов'янських та неслов'янських періодичних виданнях перших двох десятиліть XXI ст., створила **Елена Дараданова** (Софія). Спогади про Бар у драмі “Ксьондз Марек” Юліуша Словацького були темою доповіді **Агнешки Ярош** (Люблін). На її думку, фортечні мури м. Бар є одним із найважливіших “мнемотопосів” романтичної літератури. Питання зображення матеріального простору вона спробувала розглянути крізь призму спогадів романтиків, тобто з культурно-міфічної точки зору. **Беата Обсулевіч-Невінська** (Люблін) розповіла про призабуту драму співавторства Яна Заградніка (1904–1929) у контексті його львівської поезії та львівського театрального життя. Участі молодопольського драматурга Мацея Шукєвіча (1870–1943) у престижному літературному конкурсі, організованому у Львові 1925 р., та його п'єси “Ropieluch” була присвячена доповідь **Пауліни Пшепюрки** (Люблін).

На четвертому засіданні літературознавців, на якому головували **Олександр Янішевський** і **Остап Сливинський**, теж було представлено широкий тематичний діапазон. **Олександр Янішевський** (Київ) висвітлив поведінкові стратегії головної героїні оповідання Чеслава Страшевича “Зозулі лісу *Visile*” в їх екстраполяції на одноіменні протагоністів роману Ф. Достоєвського “Біси”. Історичний факт як структурний елемент “Записок легіонера” Йозефа Гонзи-Дубницького охарактеризувала **Катерина Чуй** (Луцьк). Образ К. Г. Махи у творчості В. Голана, Я. Сайферта, Ф. Галаса був предметом доповіді **Надії Брилинської** (Львів). Остап Сливинський (Львів) розповів про поп-культуру, трагедію та політику пам'яті, розкрив роль кліше масової літератури в сучасній українській, польській та болгарській історичній прозі. **Інна Гажева** (Львів) зробила зіставлення концептів так званих “злих дітей” у творчості Федора Достоєвського і Теодори Дімової. **Уляна Євчук** (Львів) представила літературне переосмислення травматичної пам'яті Холокосту за твором Моніки Шнайдерман “Фальшування перцю”. **Мар'яна Климець** всебічно розкрила образ Америки у романі Штефана Кардоша “Усі мої Америки”. У доповіді **Анни Комариці** (Львів) окреслено вплив травматичного досвіду на зміну світоглядних оцінних критеріїв (моралі, вірувань, ідеології та цінностей), зміну ідентитету, основних рис особистості, результат чого можна імпліцитно чи експліцитно

простежити у прозі хорватського письменника Антуна Густава Матоша та українського Михайла Яцкова у контексті філософії Фрідріха Ніцше.

Секція історії працювала під керівництвом **Вікторії Любащенко, Ігоря Шпика та Олександра Кравчука**. Відбулося два засідання. Історії давніх слов'ян було присвячено дві доповіді. **Ростислав Вацеба** (Львів) представив результати досліджень низки аспектів історії Білої Сербії: процесу заселення слов'янами Південного Полаб'я у світлі політики Меровінгів і в загальному контексті геополітичної ситуації у регіоні; базових цілей Меровінгів щодо Тюрингії і місце слов'ян у їхніх планах; чинників, що на різних етапах сприяли та ускладнювали франко-слов'янські взаємини на землях колишнього Тюринзького королівства у Меровінзьку добу. **Ігор Шпик** (Львів) на підставі критичного аналізу й узагальнення різномірних наукових досліджень та джерельних матеріалів зробив спробу висвітлити роль південнослов'янських церковно-літературних творів у процесі усвідомлення високоосвіченими руськими книжниками своєї слов'янськості.

Вікторія Любащенко (Львів) окреслила вплив Варшавської конфедерації (1573) на міжконфесійні відносини в Україні ранньомодерної доби. На її думку, утвердження елементів релігійної толерантності відкрило нові можливості для відстоювання громадянських прав православного населення, зумовивши суспільно-політичну легалізацію православної Київської Церкви на Варшавському елекційному сеймі (1632 р.). На ролі історичних традицій і політичних реалій в святкуванні хорватами тисячоліття своєї державності зосередився **Владислав Веретенніков** (Ставрополь).

Чималий блок доповідей присвячено актуальним проблемам історії України, Польщі та Росії XIX ст. **Іван Куций** (Тернопіль) крізь призму імагологічної формули "свій-чужий" розглянув специфіку функціонування концептів "Слов'янський світ", "Слов'янщина" та "Руський світ" в історичних текстах М. Максимовича. **Тамара Полещук** (Львів) привернула увагу до сприйняття та інтерпретації слов'янської ідеї такими відомими представниками російського ліберального середовища кінця XIX–початку XX ст., як О. Пипін, В. Соловйов, О. Погодін, Є. і Г. Трубецькі та ін. Суспільні погляди Марцелія Новіцького на Руське питання у 1848 р. розглянув **Назар Радецький** (Львів). Взаємини Миколи Ганкевича з польськими соціал-демократами Галичини на початку 1890-х років проаналізував **Юрій Яковлев** (Івано-Франківськ).

Друге засідання було присвячене історії Польщі, Чехії, Хорватії та відносинам українців із сусідніми слов'янськими народами у XX–на початку XXI ст. **Зоя Баран** (Львів) висвітлила національне питання в Польщі за матеріалами анкети 1924 р. Варшавського часопису *Kurjer Polski*. **Павло Артимишин** (Львів) розглянув концепцію "інкорпораціонізму" Романа Дмовського напередодні Першої світової війни, при цьому особливу увагу приділив його баченню українців, українського національного руху та України. **Олександр Кравчук** (Вінниця) охарактеризував погляди Т. Г. Масарика на марксизм. Історик відзначив, що видатний чеський політик і вчений, розглянувши це вчення з філософської, соціологічної, економічної точок зору, констатував його кризу, хоча й не вважав його потенціал вичерпаним. Про місце польсько-українських відносин у політичній думці польського політика, розвідника, художника і мислителя Генрика Юзевського йшлося у доповіді **Миколи Геника** (Івано-Франківськ). **Наталія Лешкович** (Львів) дослідила образ Львова в науковому дискурсі Інституту національної пам'яті Польщі. **Микола Нагірний** (Володимир-Волинський), ретельно вивчивши факти колабораціонізму русинів й українців Хорватії під час хорватсько-сербської вій-

ни 1991–1995 рр., констатував їх несистематичний і нечисленний характер без жодного ідеологічного забарвлення. **Людмила Новікова** (Одеса) у сучасній історіографії історії білорусів та росіян в Україні виділила дві головні тенденції – інтеграція традиційних підходів, в яких здебільшого етнографічні, демографічні, соціально-економічні аспекти переважають над історичними, та формування власне історіографії історії східнослов'янських меншин. **Анжеліка Савчук** (Вроцлав) порівняла структури медіавласності в Україні та Чехії наприкінці ХХ–на початку ХХІ ст.

На засіданні секції історії культури головували **Ярема Кравець** і **Роман Тарнавський**. Доповідь **Яреми Кравця** (Львів) стосувалася однієї з найцікавіших праць французької славістки Марі де Во Фаліпо “Будишин – духовна столиця лужичан” (1928 р.), присвячених духовній культурі лужицьких сербів. **Володимир Качмар** (Львів) проаналізував тематику славістичних курсів Кирила Студинського як професора Львівського університету. **Роман Тарнавський** (Львів) розглянув систему іспитів для здобуття ступеня магістра філософії в галузі слов'янської філології у Львівському університеті другої половини 20–30-х років ХХ ст. **Ігор Гілевич** (Львів) комплексно простудіював відгуки професора Адама Фішера та інших викладачів Університету Яна Казимира у Львові на незбережені магістерські праці з галузі слов'янської філології (етнографічна група) двох українських студентів – Ірини Гургули (“Аналіз писанкового орнаменту”, 1933) та Калістрата Добрянського (“Свято Купала у східних слов'ян”, 1937), які займали помітне місце у розвитку львівського етнологічного центру 1930–1940-х років. **Михайло Романів** (Львів) висвітлив контекст написання та публікації праці польського науковця Юзефа Шнайдера “Lud Peczniżuński”, а також представив тематичний спектр його матеріалів про зимову календарно-побутову обрядовість. Про зацікавлення Івана Франка хорватською культурою доповів **Михайло Зубрицький** (Дрогобич). Пам'ять про Першу світову війну 1914–1918 рр. у польському монументальному мистецтві була темою виступу **Тетяни Коваленко** (Харків). На ідеї слов'янської єдності в контексті поглядів російського письменника, громадського та політичного діяча Олександра Солженіцина зосередив увагу **Назар Нечесний** (Львів). **Ірина Омелюх** (Львів) дослідила особливості висвітлення моди слов'янських країн на сторінках радянських жіночих видань (1960–1980). У доповіді **Ірини Огієнко** (Київ) розповідалося про сучасні фольклорні колективи болгарської спільноти України, визначалась їх роль у збереженні та відродженні болгарської пісенної культури.

Заключне пленарне засідання відбулося під головування **Алли Татаренко** та **Ігоря Шпика**. На ньому заслухали дві доповіді. **Сергій Пачев** (Мелітополь) охарактеризував інституціоналізаційні процеси в українській славистиці з середини 40-х до кінця 80-х років ХХ ст., відзначивши їх основоположне значення для якісно вищого рівня інституціоналізації, який оформився у 90-ті роки ХХ ст. – перше двадцятиліття ХХІ ст., коли відкрилися нові історичні можливості після здобуття незалежності України. Наостанок виступили **Ольга Албул** (Львів) і **Оксана Лазор** (Львів) з доповіддю-презентацією, в якій йшлося про розвиток української науки про лужицьких сербів та популяризацію культури цього народу в Україні від початку ХХІ ст. Тлом для викладу матеріалу та базою для висновків доповіді слугували факти щодо надбань української сорабістики у ХХ ст., оприлюднені в славістичних виданнях.

Проте на цьому колоквіум не завершився. Опісля дискусії відбулася презентація збірника наукових статей “България и Украина. Култура на преломите (XIX–XXI век)” София, 2019.

Отже, у підсумку можна з упевненістю констатувати, що черговий славістичний колоквіум, попри пандемію, не тільки відбувся, а й успішно виконав свою місію. Про це свідчать усі засідання, які завжди завершувалися жвавими та плідними дискусіями, широкий тематичний діапазон доповідей, загальна кількість та географія учасників. Так, на двох пленарних та десятих секційних засіданнях було виголошено 81 доповідь: вченими з України – 55 (Львів – 37, Київ – 5, Одеса – 2, Івано-Франківськ – 2, Ужгород – 2, Тернопіль – 1, Володимир-Волинськ – 1, Луцьк – 1, Дрогобич – 1, Вінниця – 1, Мелітополь – 1, Харків – 1), з Польщі – 7, Болгарія – 9, Сербії – 4, Словаччини – 1, Німеччини – 1, Італії – 1, Угорщини – 1, Чехії – 1, Росії – 1.

Алла ТАТАРЕНКО
Ігор ШПИК
Олександр ЯНІШЕВСЬКИЙ